

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **R. T.**, nar. X, evidenční číslo X, státní příslušnost X, hlášen k pobytu na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zast. JUDr. Jiřím Burešem, advokátem, se sídlem Dukelských hrdinů 471/29, 170 00 Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2015, č.j. OAM-520/ZA-ZA05-K01-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce prostřednictvím svého zástupce včas podanou žalobou, v níž namítal, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech. Za žalobní body označil zákonná ustanovení, která dle jeho názoru žalovaný v předchozím řízení porušil, konkrétně § 2 odst. 1, § 3, § 50, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu v souvislosti s § 12 písm. b), § 14 a § 14a zákona o azylu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu

řízení. V následném doplnění žaloby uvedl, že žalovaný postupoval v rozporu s § 3 správního řádu, když nezjistil řádně a bez důvodných pochybností skutkový stav věci. Žalovaný zcela opomenul zabývat se důvody, které ho přinutily společně s manželkou opustit Ukrajinu, vyhnul se detailní analýze problémů, jež žalobce ve vlasti měl ve spojení se zdravotním stavem své manželky a potíží, které jim toto způsobovalo v době, kdy na Ukrajině začal a probíhá vnitřní ozbrojený konflikt. Žalobce zdůraznil, že je invalida a jeho manželka je vážně nemocná a ukrajinští lékaři jí nemohou pomoci. Nesouhlasí se závěrem žalovaného o účelovosti jím podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že se jejím prostřednictvím snažil o legalizaci pobytu v ČR a uvádí, že každou žádostí o mezinárodní ochranu si chce žadatel legalizovat svůj pobyt, stejně tak této možnosti využil i žalobce s manželkou, neboť v jejich situaci není možné využít zákona o pobytu cizinců. Žalovaný by v napadeném rozhodnutí měl odkázat na konkrétní instituty zákona o pobytu cizinců a nikoli na uvedený zákon jen obecně poukazovat. Žalovaný zcela opomenul skutečnost, že lékaři na Ukrajině nedávají již jeho manželce žádnou možnost na uzdravení, až česká lékařka jí dává opět naději k návratu do plnohodnotného života. Vzhledem ke špatné situaci ve zdravotnictví na Ukrajině, která je zřejmá i ze zpráv opatřených žalovaným (podfinancovanost, úplatky) a ke špatnému zdravotnímu stavu žalobce i jeho manželky, si nemohou nákladnou léčbu dovolit. Je tedy zřejmé, že jejich situace se liší od situace ostatních občanů Ukrajiny, tento stav na ně dopadá mnohem hůře, než na běžnou populaci. S ohledem na současnou politickou krizi na Ukrajině, kdy dochází k omezení veškeré finanční pomoci ze strany státu, je zdravotní péče stále méně dostupná pro ty, kteří jsou na ni odkázáni. Žalovaný tak nezhodnotil situaci žalobce řádně především dle ustanovení § 14 a 14a odst. 2 zákona o azylu.

Setrval na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Žalovaný zrekapituloval, že žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá ze zdravotních důvodů svých a své manželky, která současně s ním žádá o udělení mezinárodní ochrany. Chtěl by se zde se ženou vyléčit a poté žít a pracovat. V případě návratu do vlasti by jeho ženu nikdy nevyléčili, protože ukrajinské zdravotnictví není na takové úrovni jako v ČR. Krom zdravotního stavu svého a své manželky nemá žádné jiné důvody k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný po provedeném řízení dospěl k závěru, že žalobce ve vlasti neměl žádné potíže, relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem a ani v případě návratu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy. Se žalobními námitkami nesouhlasí a trvá na tom, že v případě žalobce zjistil dostatečným způsobem skutkový stav. Zabýval se tvrzeními žalobce, obstaral si dostatek informací, s nimiž pak žalobcem uvedené důvody porovnal a vyhodnotil je ve světle těchto informací i důkazů, které k věci doložil sám žalobce, rovněž žalobce řádně seznámil s podklady pro rozhodnutí. Vzhledem k individuálnímu posouzení každé žádosti o mezinárodní ochranu pak nebyl důvod, aby se správní orgán zabýval zejména zdravotním stavem manželky žalobce, která si podala samostatnou žádost. K námitce ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu, žalovaný trvá na tom, že v žalobě popsané okolnosti nelze považovat za zvláštního zřetele hodné, v napadeném rozhodnutí se zcela dostatečným a zákonným způsobem vypořádal s

otázkou neudělení humanitárního azylu žalobci. Poukázal na to, že ve správním řízení žalobce popsal svůj zdravotní stav (*uvedl, že je invalidou a pobírá na Ukrajině invalidní důchod, trpí portální hypertenzí, má rozšířené cévy trávicího traktu, špatně zpracovává stravu a není schopen přibrat na váze*) a doložil ho i lékařskou zprávou z nemocnice ve své vlasti z května 2014, dále uvedl, že touto nemocí trpí od dětství a že ve vlasti byl jako dítě na ni léčen. V ČR zatím ještě lékaře nenavštívil, nemá tedy žádné aktuální lékařské zprávy (viz Protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí na listě 75 spisu), v současné době řeší hlavně otázku léčení své ženy, nemá představu, kde by se chtěl v ČR léčit. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že nejde o potíže, které by vyžadovaly v jeho vlasti nedostupnou lékařskou péči, ostatně žalobce se s těmito potížemi na Ukrajině léčil od dětství a není důvod, proč by po návratu na Ukrajinu nemohl dále v této léčbě pokračovat, když je na Ukrajině dostupná i za současné situace. Zopakoval, že nižší úroveň zdravotní péče na Ukrajině ve srovnání s péčí v ČR není důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, navíc žalobci byla tato péče ve vlasti poskytnuta, o žádné diskriminaci v této souvislosti se žalobce nezmínil. Dle žalovaného pak nelze přehlédnout, že žalobce se v ČR aktuálně nijak neléčí a doposud ani žádného lékaře nenavštívil. Žalovaný proto žádost žalobce o mezinárodní ochranu hodnotí jako účelovou, a to s poukazem na existující judikaturu, kdy azyl, resp. mezinárodní ochrana, je specifickým institutem k ochraně osob před pronásledováním či hrozcí vážnou újmu v zemi původu z důvodu vymezených v zákoně o azylu, tedy specifickým důvodem pro povolení k pobytu a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR upravenými v zákoně o pobytu cizinců. Uzavřel, že zákon o azylu koncipoval humanitární azyl výslovně jako dobrodiní státu, nikoliv jako právo na přiznání azylu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobce, resp. jeho právní zástupce nevyjádřil ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a následném pohovoru ze dne 9.10.2014 žalobce uvedl, že má ukrajinskou národnost i státní příslušnost, je křesťanského pravoslavného vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany, hnutí nebo organizace, nebylo a není proti němu vedeno trestní stíhání. Je ženatý, jeho manželka spolu s ním žádá o mezinárodní ochranu (pozn. soudu: I. T., její žaloba proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany je vedena zdejším soudem pod č.j. 32Az 5/2015). Uvedl, že do roku 2012 žil v obci Dědovce v Černigovské oblasti a poté až do svého odjezdu v obci Drogobič ve Lvovské oblasti. Vlast opustil spolu s manželkou dne 4. října 2014. K důvodům odjezdu z vlasti uvedl, že u jeho ženy došlo ke zhoršení zdravotního stavu, on je také invalidou, trpí portální hypertenzí, přijel proto s manželkou do ČR, aby se zde mohli léčit. Přicestoval

legálně, autobusem přes Polsko, měl měsíční schengenské vízum. O mezinárodní ochranu žádá ze zdravotních důvodů svých a své ženy. V případě návratu do vlasti by tam jeho ženu nikdy nevyléčili, protože tamní zdravotnictví není na takové úrovni jako v ČR, ukrajinští lékaři jí nedávají záruku na uzdravení. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má portální hypertenzi, má rozšířené cévy trávicího traktu, špatně zpracovává stravu a není schopen přibrat na váze. V průběhu pohovoru uvedl, že s těmito potížemi se léčil od dětství, a to v Krajské nemocnici v Černigově, i v Kyjevě (v dospělosti již ne). Domnívá se, že by mu lékaři ve vlasti mohli pomáhat více a že by se mu v ČR dostalo lepší péče. Nyní nemá představu o tom, že by se v ČR léčil, řeší hlavně léčbu svojí ženy. Té lékaři na Ukrajině řekli, že nemá šanci na uzdravení, česká lékařka jí dává naději. Krom zdravotního stavu svého a své manželky nemá žádné jiné důvody k podání žádosti o mezinárodní ochranu.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16.4.2014, č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014 a č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014, Výroční zprávy organizace Freedom House 2014 z ledna 2014, Informace ZÚ Kyjev č.j. 221/2014-KIEV ze dne 10.3.2014, Zprávy CRS pro Kongres USA, Steven Woehrel ze dne 24.3.2014, Informace IOM, srpen 2013, Informace Belgického úřadu pro cizince (IBZ) z 20.3.2014, Zpráv o stavu lidských práv na Ukrajině Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15.6.2014 a 16.9.2014 a z informací Infobanky ČTK – „Země světa, Ukrajina“-aktuální znění. Žalobce využil možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit, žádné námítky nevznikly, doplnění podkladů nenavrhoval. Sám lékaře v ČR doposud nenavštívil.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé

bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Krajský soud po provedeném přezkumném řízení ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by byl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Z jeho výpovědí je zřejmé, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, politicky se veřejně neangažoval a neuvedl žádné potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Žalobce neuvedl ani žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr o existenci jeho odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce uvedl, že jediným důvodem, pro který požádal o mezinárodní ochranu, je jeho zdravotní stav, ale především zdravotní stav jeho ženy a snaha se zde léčit, protože jsou přesvědčeni, že lékařská péče v ČR je lepší než na Ukrajině. Z výpovědí žalobce ani z průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že by žalobci z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu byl ve vlasti odepřen přístup k odpovídající zdravotní a lékařské péči. Z jeho výpovědí naopak vyplynulo, že se na Ukrajině léčil již od dětství (dvakrát do roka docházel do Krajské nemocnice v Černigově na vyšetření, v květnu 2014 byl ve vlasti hospitalizován v nemocnici, o čemž předložil potvrzení). Ve vlasti pobíral invalidní důchod. Soud konstatuje, že žalobcem uváděný důvod, a to snahu se i s manželkou v ČR léčit, nelze podřadit pod výše uvedené taxativně vymezené důvody pro udělení azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by se žalobce nemohl léčit na Ukrajině nebo že by mu byl odepřen přístup k lékařské péči. Nižší úroveň ukrajinské zdravotní péče není okolnost relevantní pro posouzení jeho azylové žádosti. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí na podkladě shromážděných informací zabýval dostupností zdravotní péče na Ukrajině včetně problémů podfinancování zdravotních služeb, dopadu ekonomické krize, korupce, které však postihují stejnou měrou většinu obyvatel Ukrajiny. Otázkou úrovně lékařské péče se ve svých rozhodnutích opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, který vyslovil, že nižší úroveň zdravotní péče v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu (např. rozhodnutí č. j. 3 Azs 226/2005-68 ze dne 18.10.2005 nebo č.j. 2 Azs 30/2007-69 ze dne 26.7.2007, dostupné na www.nssoud.cz). Pokud jde o obavy žalobce ze zhoršující se bezpečnostní situace na Ukrajině, ta je zhodnocena v rámci doplňkové ochrany (viz níže). Krajský soud po zhodnocení žalobcem uváděného jediného důvodu pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany souhlasí s učiněným závěrem žalovaného, že se jedná o žádost účelovou, jejímž cílem byla legalizace pobytu na území ČR a bezplatný přístup k lékařské péči z titulu žadatele o mezinárodní ochranu. Soudu tak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho

zneužívat k legalizaci pobytu. K takovému účelu slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jehož institutů za splnění tam stanovených podmínek žalobce mohl a měl využít. Nebylo pak povinností žalovaného, aby v rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobce poučoval o konkrétních institutech zákona o pobytu cizinců. Žalovaný k otázce legalizace pobytu a zneužívání k tomu institutu azylu přiměřeně odkázal i na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu. Pokud jde o manželku žalobce, žalovaný nepochybil, pokud se v napadeném rozhodnutí nezabýval jejím zdravotním stavem, neboť z důvodu individuálního posouzení každé azylové žádosti tak učinil v rozhodnutí ve věci samotné manželky. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž by byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“*. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, s těmito podklady se v rámci své úvahy náležitě vypořádal, když otázku případného udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce, stejně tak jako k jeho věku a zdravotnímu stavu, a to na podkladě jím poskytnutých informací a doložené lékařské zprávy z května 2014, kde je jeho anamnéza popsána. Do své úvahy zahrnul a zohlednil, zda žalobce měl k lékařské péči přístup (k dostupnosti léčby na Ukrajině pak citoval ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze srpna 2013), zda mu byla poskytována, včetně přístupu k sociálnímu systému (pobíral invalidní důchod). Soud má za to, že žalovaný v rámci správního uvážení nevybočil z mezí

stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou v analogických případech.

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem jediným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (zdravotní stav a léčba v ČR). Dále uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k němu za

vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Konstatoval, že zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze ve dvou oblastech na východě Ukrajiny, a to v Doněcké a Luhanské oblasti. Na západě a středu země je bezpečnostní situace klidná. Žalobce před odjezdem z Ukrajiny žil ve Lvovské oblasti, která je od těchto dvou oblastí velmi vzdálená a není uvedenými lokálními střety bezprostředně zasažena. S odkazem na informaci MZV č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014 žalovaný uvedl, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí po návratu do vlasti postih ze strany státních orgánů. Soud konstatuje, že žalobce pro případ návratu do vlasti neuvedl žádné obavy, potvrdil, že přijel pouze ze zdravotních důvodů. Teprve v žalobě namítal obecnou obavu ze současné zhoršené bezpečnostní situace na Ukrajině, neuvedl však žádnou konkrétní hrozbu vůči své osobě. Krajský soud k obecné žalobní námitce konstatuje, že Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, hlavního motivu jeho odchodu z vlasti a důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Pro úplnost soud konstatuje, že dnešního dne zamítl i žalobu manželky žalobce Iryny Tarasenko, vedené zdejším soudem pod č.j. 32Az 5/2015.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem

proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 15. ledna 2016

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně